

Psie záchranárky

Nálada pod psa

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Psie záchranárky 6

Nálada pod psa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Daphne Mapleová
Psie záchranárky 6 - Nálada pod psa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Psie záchranárky

Nálada pod psa

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

„Toto nie som ochotná počúvať!“ rozzúrila sa Kim. Rýchlo sa na mňa pozrela, akoby čakala, že sa jej zastanem. Ale za ten podraz, ktorý spravila pred chvíľou, som to vôbec nemala v úmysle. No nemienila som sa pridať ani k Taylor. A už vonkoncom nie k Bri. Skončila som s nimi všetkými.

Takže som sa prudko otočila, trhla Labkovou vôdzkou a vykročila som smerom k nášmu domu. V kútiku duše som dúfala, že ma kamarátky zavolajú späť a konečne uznajú, že mám pravdu.

Namiesto toho som zaregistrovala, že každá sa naštvane vydala svojím smerom.

Venujem Betsy

1. kapitola

Predierala som sa ku skrinke svojej najlepšej kamarátky Kim. Chodby našej školy boli v tej chvíli beznádejne prepchaté, pretože vyučovanie sa nedávno

skončilo a všetci žiaci mali potrebu zastaviť sa na chvíľu s kamarátmi, porozprávať sa a zasmiať sa. My sme sa vždy po poslednej hodine stretávali pri skrinkách a dnes som trochu meškala.

„Ahoj, Saša,“ pozdravila ma Kim, keď som sa k nej konečne prebojovala.

„Tak ideme!“ zavelila naša ďalšia kamarátka Taylor, veselo sa uškrnula a schmatla svoj batoh, že si ho prehodí cez plece. Mala ho však taký naprotaný a ťažký, že sa jej to podarilo až na druhý pokus. „Nechcem prísť neskoro na kurz.“

Taylor, ktorá bola moja druhá najlepšia kamarátka, vedela nádherne fotiť a práve začala chodiť do miestnej umeleckej školy na kurz fotografovania pre pokročilých.

„Dnes musím pomáhať mame v Psom raji, takže si tiež musím švihnúť,“ pridala sa Bri.

Brianna bola najnovšia členka našej partie a svojím spôsobom som ju stále ešte len spoznávala. Zároveň bola čerstvou posilou nášho psieho klubu, ktorý sme s Kim a Taylor založili na začiatku školského roka. Všetci žiaci siedmej triedy z našej školy dostali za úlohu nájsť si nejakú dobrovoľnú brigádu, robiť užitočnú prácu pre naše mesto. My tri sme sa prihlásili do miestneho útulku, ktorý sa stará o opustené psy. Venovali sme sa im, dávali na ne pozor a hlavne sme sa s nimi hrali, kým sa im nepodarilo nájsť nový domov. Útulok viedla Alica a ako väčšina takýchto zariadení, aj jej útulok bo-

joval s nedostatkom peňazí. Práve v tom čase zháňali Kimini susedia niekoho, kto by popoludní chodieval von s ich psom Humphreym, pretože sa z práce vracajú až večer. A podnikavá Kim prišla s geniálnym nápadom, aby sme v útulku založili popoludňajší psí klub, kam by zaneprázdnení majitelia mohli prihlásiť svojich maznáčikov, aby sa tu pohrali a ponaháňali s ostatnými psami. Klub by tak zároveň zarobil aj nejaké peniaze pre útulok. Majiteľom klubových psov sme ponúkli aj vyzdvihovaciu službu, čo znamená, že cestou do útulku vyzdvihneme ich psíkov priamo u nich doma a privedieme ich do klubu. Pre majiteľov psov, ktorí sú v tom čase v práci, to znamená veľkú pomoc a ochotne zaplatia poplatok za túto službu.

„Dievčatá, dostali ste včera večer e-mail od Alice?“ spýtala sa Kim. „S fotkou Coco v jej novom domove?“

Veľká čiernohnedá sučka Coco bola jedným z prvých psov, ktorí prišli do nášho klubu, a bola som smutná, keď od nás odchádzala. No fotka, ktorú sme dostali, bola pre nás presvedčivým dôkazom, že Coco je v novom domove šťastná.

„Teraz prežíva svoj najkrajší psí sen,“ poznamenala Taylor a všetky sme sa pustili do smiechu. Majitelia sučky sa odsťahovali na veľkú farmu do Pensylvánie. Coco tam mohla behať po rozľahlom pozemku, naháňať kačice a veveričky. Niečo také bolo pre psa určite rajom. Nesmierne som sa tešila, že Coco v ňom môže žiť.

„Musíme si premyslieť, koľko nových psov zvládneme prijať, keď Coco odišla,“ nahlas uvažovala Kim cestou k východu.

Náš klub mal od začiatku veľký úspech a ten sa ešte znásobil, keď o ňom miestne noviny napísali veľký článok a uverejnili aj fotky, ktoré spravila Taylor. Nakoniec sme boli nútené zaviesť poradovník na prijímanie nových psov a Alica mohla vyrukovať s novinkou, ktorou bol program dočasnej opatery pre psov. Veľmi sme tomu nápadu fandili, ale pre Alicu to znamenalo aj množstvo ďalšej práce.

„Koľko klubových psov tam teda máme?“ nadhodila Taylor. To sme už rýchlo kráčali po chodníku pred školou. Spolužiaci sa okolo nás hemžili, obďaleč preletela futbalová lopta, skupinka chalanov z ôsmej triedy sa potrebovala vyblázniť.

„Polárka, Iskra, Keksík, Missy, Hattie a Humphrey,“ počítala na prstoch Bri.

Stále ma prekvapuje, že aj ona je súčasťou nášho klubu. Nie je to tak dávno, čo šikanovala Taylor – závidela jej, lebo napriek tomu, že Taylor sa rovnako ako ona prisťahovala do nášho mesta, navyše neskôr, rýchlo a bez problémov si našla dobré kamarátky, teda Kim a mňa. Navyše Briannina mama, ktorá je majiteľkou luxusného Psieho raja, kde psom venujú celodennú profesionálnu starostlivosť, sa snažila potopiť náš klub. Istý čas jej lákavé reklamy znamenali pre nás tvrdú konkurenciu. No potom sa ukázalo, že v meste je dostatok záujemcov o obe takéto zariadenia. V rovnakom čase si Bri uvedomila, že Taylor je úžasné dievča, a dobrosrdečná Taylor zase pochopila, že Brianna si jednoducho len potrebuje najsť kamarátky. Začala s nami občas chodiť do klubu, a tak sa jej tam zapáčilo, že sme jej po čase navrhli, aby sa aj ona stala jeho členkou.

„Plus Daisy a Gus, no a, samozrejme, Labka s Lily,“ dokončila Bri. Keď vyslovila tie dve posledné mená, usmiala sa na mňa a ja som jej to ihneď

oplatila. Bri aj ja sme si vzali psov z útulku, ale aj naďalej ich vodíme do klubu, kde naši miláčikovia radostne šantia so svojimi kamarátmi.

Moji rodičia sa rozviedli, keď som bola ešte malá, a ja som zostala len s mamou. Niekedy som si doma pripadala trochu osamelo. To sa, našťastie, skončilo, keď som k nám priviedla Labku. Svojho prítulného kavašoníka milujem z celého srdca. V posledných týždňoch však vyžaduje omnoho viac času. Je to už starší psík a častejšie musí chodiť von. Prirodzene, že som mu prechádzku vždy dopriala; nedopustila by som, aby môj maznáčik nejako trpel, navyše moja mama veľmi dbá na poriadok a bolo by fakt zlé, keby Labka doma niečo vykonal. Lenže ešte som mala veľa ďalších povinností a prechádzky navyše predsa len zaberajú dosť času.

„To je desať klubových psov,“ poznamenala Kim. Čerstvý vietor sfukoval lístie zo stromov a sfarbil jej líca doružova. Zima bola za dverami a ja som bola rada, že ráno som si obliekla teplú zelenú bundu. Nechcela som prechladnúť, pretože ma čakala generálka vystúpenia tanečného

krúžku. Zvyčajne ma tam vozila mama, ale momentálne mala v práci plno povinností a do tanečnej sály to nebolo ďaleko.

„Myslím, že by sme mohli prijať dva nové psy, keď sme tam my štyri plus Caley a Tim,“ mienila Kim.

Caley a Tim študovali na strednej škole a tiež pracovali v útulku ako dobrovoľníci. Spočiatku sme pred staršími pomocníkmi mali trochu trému, ale teraz sme boli všetci dobrí kamaráti.

„Takže by sme tam celkovo mali dvanásť členov,“ dokončila Kim.

„To by bolo fajn,“ súhlasila Taylor a prihladila si záplavu tenkých vrkôčikov. Farebné koráliky na ich končekoch príjemne štrngali vo vetre.

„Zavoláš teda prvým dvom záujemcom v poradovníku?“ spýtala sa ma Bri svojím obvyklým priamočiarym spôsobom. Aj keď si dávala pozor, aby svoj temperament držala na uzde, niekedy bez rozmyšľania plesla niečo, čo človeka zamrzelo. Teraz však, pravdaže, nešlo o takýto prípad; všetko dohodnúť s novými zákazníkmi patrilo k mojim klubovým povinnostiam, takže sa právom obrátila na

mňa. Napriek tomu sa mi po tých slovách nervózne zovrel žalúdok. Naozaj som nemala čas niekomu vyvolávať, nieto dákej rodine z poradovníka, ktorá bude mať tisíc otázok a bude trvať nekonečne dlho, kým sa s nimi dohodám na skúšobnej návšteve.

„Ak budem mať čas, vynasnažím sa vybaviť to dnes večer,“ odvetila som a medzi prstami som si mimovoľne žmolila uvoľnený pramienok vlasov. Bri aj ja sme si svoje dlhé vlasy česali do vrkočov a drdolov, ale môj účes sa vždy rozpadol a neposlušné pramienky mi padali do tváre. Brianna mala svoje dlhé čierne vlasy krásne hladké a pár zakrútených pramienkov si zámerne nechávala okolo tváre, nie z nedbanlivosti. Pohrávala sa s nefritovým talizmanom na červenej šnúrke, ktorý stále nosila na krku - Bri má totiž čínskych predkov a tento čínsky prívesok vraj prináša šťastie.

„Teraz budeme mať hrozne málo času, keď musíme písať ten referát zo spoločenských vied,“ povzdychla si Kim. Čakali sme na Tržničnej ulici, kým prejde auto a budeme sa môcť dostať na druhú stranu. Učenie dávalo Kim zabrať, nedávno mala také veľké problémy, že ju rodičia chceli prehlásiť

do inej školy. Mysleli si, že v súkromnej škole v susednom meste by za svoju drinu dosiahla lepšie výsledky. Aby ju rodičia nechali s nami na roxburskej škole, pomáhali sme jej s prípravami na vyučovanie, musela im totiž sľúbiť, že si zlepši prospech. Taylor vybavila Kim doučovanie u svojej staršej sestry Anny, ktorá je matematický génus a veľmi jej pomohla. No Kim bola aj tak vždy nervózna, keď sme v škole dostali dôležitejšiu domácu úlohu. Referáty o cudzích krajinách, ktoré nám dnes zadal pán učiteľ Martin, boli pre ňu určite tvrdým orieškom. Aj pre mňa to bol vážny dôvod na stres – nemám žiaden voľný čas nazvyš, tak ako mám zvládnuť napísať desať stránok o Mongolsku, keď o tej krajine vôbec nič neviem?

„Kiežby nám aspoň dovolil vybrať si z krajín, o ktorých sme sa učili,“ povzdychla si Taylor. „Radšej by som písala napríklad o Egypte alebo o Francúzsku než o Islande.“

„Myslím, že na Islande je veľa ľadovcov,“ ozvala sa Bri. Mala šťastie, že dostala Taliansko. Mohla písať o vynikajúcej kuchyni a maľbách na strope Sixtínskej kaplnky. Na rozdiel od nás to bude mať

hotové raz-dva. „Mohlo by byť zaujímavé písať o nich.“

„Ja potrebujem zistiť nejaké zaujímavosti o Tanzánii,“ vzdychla Kim. V tvári bola úplne bledá, čo bol neklamný znak, že má z toho strach.

„Zdá sa mi, že tam žijú levy,“ poponáhľala som sa jej na pomoc. Spomenula som si, že mama nedávno hovorila o ohrozených druhoch zvierat. Má právnickú firmu zameranú na ochranu životného prostredia, v ktorej pracuje aj Taylorin otec, a doma rada rozpráva o svojich prípadoch. „Mohla by si písať o levoch.“

„Áno, levy by boli fajn,“ zamyslela sa Kim. „Zdá sa, že ten referát možno ani nebude taký hrozný.“

Kiežby levy žili aj v Mongolsku!

„Jasné, aj ja si myslím, že to nebude také ťažké,“ pridala sa Bri. „A zavolať tým dvom rodinám z poradovníka ti tiež nezaberie veľa času, Saša. Nechceme predsa, aby záujemcovia čakali donekonečna, a my sa im ani neozveme!“

Tlačila na mňa, čo ma trochu našťvalo. Iste, Brianna bola jednoducho taká a mne sa to na nej

páčilo, keď išlo o pomoc psom alebo o zahriaknutie nejakého drzáňa z ôsmej triedy. No keď som mala pocit, že ma komanduje, už som tým taká nadšená nebola.

„Vieme, že máš veľa povinností, keď nacvičujete na to vystúpenie,“ s porozumením sa na mňa usmiala Kim a hneď mi to zdvihlo náladu. Psy a tanec predstavovali moje dva najobľúbenejšie koníčky, a keď som nebola v psom klube, bola som v tanečnej sále. Trikrát týždenne sme mali tréning. O pár týždňov nás čaká prvé tohtoročné veľké vystúpenie a ja som nemohla chýbať ani na jednej skúške, pretože v džezovom čísle som tancovala sólo.

„Budeme v prvom rade,“ slúbila Taylor. „Nemôžem sa dočkať, až ťa uvidím na javisku.“

Keď som si uvedomila, že Taylor sa zo Severnej Karolíny presťahovala sem len tento rok v lete, prišlo mi to zvláštne, pretože som mala pocit, že ju poznám odjakživa. Kim na moje predstavenia chodila už roky a vždy mi priniesla kyticu mojich obľúbených ružových ruží. Taylor a Bri sa na mňa prídu pozrieť prvý raz, a ja som sa na to tešila. Lenže

zároveň som bola trochu nervózna – ak to chcem perfektne zvládnuť, mám ešte čo robiť. „Som rada, že tam budete, dievčatá,“ prezradila som. „No dá mi to ešte poriadne zabráť.“

„To je jasné. Ani ja sa nemôžem dočkať, keď ťa uvidím tancovať,“ ihneď sa pridala Bri a úprimnosť, s akou to vyriekla, zmazala posledné stopy mojej chvíľkovej namrzenosti.

„Budeš mať aj nejaký perfektný kostým?“ pokračovala.

Po jej slovách mi niečo docvaklo a úplne som stuhla, akoby sa mi nohy znenazdajky prilepili k chodníku.

„Čo je?“ zľakla sa Kim, pretože si všimla môj zdesený výraz.

„Zabudla som si v škole veci na tanečnú!“ zaúpela som. Vedela som presne kde: taška zostala na háčiku vzadu v skrinke. Plánovala som, že ju vezmem až nakoniec, ale pri balení kníh a zošitov som premýšľala, či mám vziať domov aj knihu na prírodopis, ktorý máme až o týždeň, a preto som zabudla na tašku. Takže namiesto na mojom pleci teraz naďalej visí v školskej skrinke.